

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LO MÓNSTRUO.

OM que 's considerava immortal, apretava 'ls tornillos de la prempsa; y la prempsa no podia respirar. Per tot reinava 'l silenci. No més que 'lscoros ministerials l' interrompian, cantant las sévas glorias.

«Santo... Santo... Santo... Señor de las alturas» l' hi deyan rodejantlo de núvols d' incens, ab lo front inclinat y 'ls genolls á terra, mentres ab véu baixa, murmuravan: «Lo nostre pá de cada dia, donáunoslo Señor, en lo dia de avuy, etc., etc.»

Ell era més sabi qu' en Bricant, més hermós que Venus, més llest qu' en Cardona, més diplomátich qu' en Bismark, més infalible que 'l Papa, més militar qu' en Martínez Campos, més terrible que la Mort, més poderós que la Vida, y més duenyo de la majoria de las Corts y de la confiansa del rey, que ningú.

Ell era un mónstruo de assombrosas perfeccions. Si plovia, plovia per ell; si tronava, tronava per ell; si estava seré, estava seré per ell.

Ell ho havia fet tot, havia acabat la guerra civil y la de Cuba, ell feya pujar la bolsa, ell pagava totas las contribucions, ell hauria acabat ab la filoxera y hauria fet declarar á l' Espanya potencia de primer ordre.

Ab un cop de ploma decretava la felicitat de la nació.

Ab un sueltet no més que sortís á la *Correspondencia d' España* ó á la *Política*, «todo iba bien, muy bien, retembien.»

En una paraula, ell ho era tot y no hi havia més Déu.

¡Pobre del periódich de l' oposició que arribés á posarho en dupte!

Cada fiscal de imprenta era una partícula d' ell mateix. Era la guardia d' honor que vetllava 'l seu temple ab l' espasa desenvaynada. Al que co-sèu temple ab l' espasa desenvaynada. Al que co-sèu temple ab l' espasa desenvaynada.

Y 'l déu y 'ls seus adoradors se figuravan que aixó havia de durar sempre, per tota una eternitat.

Y ja l' hi alsavan un pedestal, y ja anavan á escriure 'l seu nom ab lletras d' or en lo libre de l' historia.

Quan tot de un plegat... Mirin l' espectacle de avuy, ell de bigotis, y la prempsa, aquest poder que no ha de morir may, alsantse, refentse, esmicolant á las turbas dels

aduladors, cantant la veritat nua, porque la veritat sempre sura.

Y no digan pas que 'ns cebém ab lo vensut. Si la veritat no l' hi hagués fet por, l' hauriam dita mentres vivia, y avuy lo deixariam estar tranquil.

Llavors no volia sentir-la: la veritat tenia pena de la vida; per xó hem de dir-la avuy, porque la veritat es inflexible y paga sempre 'ls seus deutes.

Y la veritat es que 'l mónstruo no mereix escalar lo pedestal de cap monument.

Tot lo que l' hi correspon, l' hi doném nosaltres en lo present número.

No déu inspirar á l' historia ni á l' epopeya.

La seva vida es digne tot lo més de l' *auca de redolins*.

P. K.

LO DISCURS DE 'N FIGUERAS.

A *Campana de Gracia*, centinella de la democracia, no pot deixar en silenci cap de las manifestacions que surgeixen dintre de la nostra familia.

Un banquet ofert á n' en Figueras, al qual assistiren uns 600 demócratas, vá donar ocasió al primer president que tingué la República espanyola, pera pronunciar un extens discurs.

Per lo tant aném á exposar los seus punts més culminants, pera coneixement de tots.

En Figueras vá comensar felicitantse de veure reunidas forsas que alguns creyan dispersas, vá encomanar que no 'ns desaniméssim, y que aquell acte no significava la guerra entre 'ls demócratas que volen més ó que volen ménos, sino la necessitat de unir-se tots per conquistar lo que á tots es comú.

Sense que ningú fassa cap abdicació, es precis reconquistar lo que s' ha perdut per culpa de tots, es precis conquistar la llibertat perduda y fer coneixe drets desconeguts. Després, al fi del camí cada qual se 'n anirá al seu camp. Vensut l' enemich comú, los uns serán conservadors, los altres formarán l' extrema esquerra de la democracia.

Diu qu' ell havia combatut l' idea de unió; pero que al veure la negra nit que sofreix la llibertat, al considerar que cada dia 's dona un pas endarrera, davant de la necessitat d' aire pels nostres pulmons democrátichs y liberals, s' han d' acallar ressentiments, olvidar antigas lluytas, per buscar no gloria sino perills, y netejar lo camí d' escardots encare que siga á costa de las nostras carns.

Assegura que no dú segona intenció, y que no créu que cap demócrata abrigui més que bona fé per conquistar la llibertat de la pátria, y per medi

de la propaganda pacífica fer lo que déu ferse y conseguir lo que 's desitja conseguir.

Diu que l' unió no vol dir confusió y qu' entén la democracia de una manera molt lata, valentse de un exemple que tal vegada no será prou clar «puig respecto y acato la legalitat existent, per exigir als demés que respectin la que paga crearse en lo transcurs del temps, donant aquest exemple de acatar-la y respectar-la encare que no l' estimém.»

L' exemple es una declaració per la qual afirma que si s' establís un govern democrátich y 's compongués de la part més conservadora, en las qüestions de govern y d' ordre públich, ell l' apoyaria ab totas las sévas forsas, no sens renunciar á propagar las sévas ideas de sempre, per medi de l' opinió y sols per medi de la opinió, renunciant, com desd' are renuncia á tot moviment de forsa, á tot acte violent, fins al punt de considerarse entre 'ls vensuts, si estant tots los drets garantits y establerta la democracia, vingués un dia la victoria en aquesta forma.

Per ser demócrata, afegeix, es necessari en tots temps y situacions tenir cordura, tenir paciencia y no voler de sopte lo que no 's pot obtenir sino per graus.

Diu y confirma ab un exemple que 's remonta á l' any 43, qu' ell may ha buscat la popularitat; que l' estima efectivament; pero qu' estima y desitja més la puresa y la integritat de la seva conciencia, y contesta als que l' hi han dit que perque no es partidari del pacte, no es autonomista.

Y últimament referma las sévas opinions sobre la necessitat de l' unió de forsas de tots los demócratas de diverses procedencias per conquistar lo terreno perdut, sense que ningú abdiqui de cap de las sévas preferencias, porque després, desllindats los camps, en amigable oposició defensi y treballi cada hù per lo triunfo de las sévas doctrinas.

Vá acabar brindant per tots los demócratas disposats á contribuir á la emancipació de nostra patria y al triunfo de las ideas democráticas; pels que 'stán en la emigració y pels que dintre de la patria treballan, com qui diu dintre de la boca del llop; pels que 'stán en alts llocs y pels obrers humils, que sense cap recompensa, ni esperar que 'l seu nom sobrevisqui, saben donar la existencia per la llibertat y per la patria; pels que encare purgan errors fills de la bona fé ó de l' exuberancia de patriotisme en los presiris d' Africa, sense que ningú 's cuidi de recullir una firma demanant lo seu indult, y finalment per la joventut democrática.

Si algun cop m' hi sentit desalentat, are tinch absoluta confiansa de que s' acostan los temps de conquistar totas las llibertats, podent dir desde Catalunya, que ha sigut sempre son baluart, lo que vá dir Pelayo: «Tinch fé, crech en la reconquista; encare hi ha patria, Veremundo.»

Tal es l' ánima del discurs de 'n Figueras, que vá ser molt aplaudit pels comensals que seyan á

la taula, y pèl públich que omplia de gom á gom las galerías del teatro del Tívoli.

ALS FILLS DE LA HEROICA CERVERA.

EN L'ANIVERSARI DEL ATACH D' AQUELLA POBLACIÓ PE'LS CARLISTAS.

Salut, cerverins valents,
soldats de la llibertat;
salut, catalans ardents,
que ab vostres fets esplendents
nostra patria heu assolmat.

Lo poble bran y atrevit
que per una idea noble
pren lo fusell decidit,
y exposa al plom lo seu pit,
y sab vence, es un gran poble.

Vosaltres sou los que un dia
convertireu en vil fauch
l'ídol de la tiranía,
amarantla ab valentia
ab torrents de noble sanch.

Vosaltres sou los lleons
que agnantant foch ferro y fret,
diguéreu á las nacions
quin cas se fá de's canons
cuán se vá á defensa 'l dret.

Vosaltres sou los jégants
que arribant fins al heroisme,
probáreu als catalans
que basta ab las vostres mans
per xafar l'absolutisme.

Los lloers que avuy floreixen
sobre 'l vostre digne front,
no passen, ni 's desllibeixen,
ni 's assecan, ni 's marceixen,
hasta que s' enfonzi 'l món.

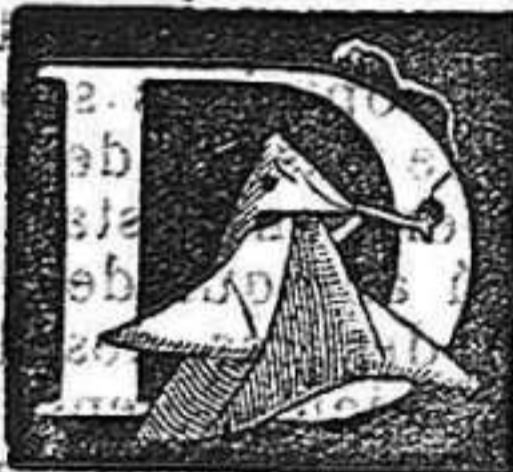
En va lo temps corra avant
ab plania átrevida y dura;
com més lo temps vá passant,
vostra gloria 's vá tornant
més viva, més gran, més pura.

No temén que 'l vostre esforç
quedi olvidat y perdut
ó enterrat en nostres cors:
han passat ja los horrors
de la negra esclavitut.

L'arbre de la llibertat
no té ja lo fet ni l'vent:
creix robust, verdós, sapat,
y per tots junts resguardat
anirà sempre creixent.

Y 'l dia en que florirà,
lliure ja de estranyes perills,
Espanya recordará
que Cervera 'l va regá
ab la sanch de sos braus fills.

C. GUMÀ.

tu que 'ls nous ministres no s'entenén; que fins de sota terra surten fusionistas, demanant empleos.

Si jo fos ministre á tots los pretendents los hi preguntaria:

—De que vivia vosté, avants de que pujessim?...

—Jo... com vol que 'l hi diga... jo, esperava.

—Donchs continuhi esperant, que la esperansa es una gran virtut.

Perque la veritat es que la pobra Espanya no es pas una gallina morta perque tothom tinga tanta afició á plomarla.

Ni tampoch pateix cap inflamació, pobreta, perque tingan de posarli sangoneras sense com vá ni com costa.

Espanya si acás, té fam y set de bona administració; y aquesta no 's logra ab empleats que tingan molta gana, sino ab empleats que tingan molt talent y molts desitjos de treballar.

Je no vull pas que deixin als conservadors, perque en Cánovas y sobre tot en Romero Robledo, en materias de favorir als amichs, no miravan prim.

Responguin sino las irregularitats, y certa oficina de Madrid ocupada per aquell Sr. Villaverde, que á las Còrts cridava tant, en la qual, los expedients que s' han trobat per despatxar, omplirian tres conductoras de mobles.

Lo que si convé, es que de mica en mica, y en-

care que algun amich pagui la patenta, se vajan netejant las oficinas de gent inepta, y s' omplin de gent idónea, que dongan probas de saber en oposicions ó de qualsevol altra manera, y que tingan la carrera assegurada.

Lo partit que no fes més que moralisar y regularisar l'administració, se guanyaria l'agrahiment de la patria.

En Sagasta compareix davant de las Còrts al frente del ministeri, content com un xicotet qu' estrenava sabatas novyas.

Fá un discurs dihent que será molt liberal, y que al poder mantindrà tot lo que ha dit á l'oposició.

Lo conde de Toreno s' alsa de la cadira y diu: —«Se levanta la sesion; para la próxima se avisará á domicilio.»

Un diputat canovista volent dir un xiste: —«Sí, para la próxima se avisará á D. Emilio.» Nosaltres, parlant ab lo cor á la má: «Ayuy fos y demá festa.»

Ha sortit un indult general per la prempsa, y ab ell una promesa.

La de que, aixis que las Còrts se reuneixin, la lley d' imprenta 's posará en consonancia ab la llibertat que regeix en tots los pobles més adelantats.

Lo monstro malaguenyo fará una ganyota quan sápiiga que 'ns deixan respirar.

Pero no hi fá res: «Vesten Anton, que 'l que 's queda ja 's compon.»

Vinguim aquí, Sr. *Diari catalá*, que no sembla sino que vosté ja fá algun temps que pateix manias. Créguim á mí, pèl que puga ser, fassas donar una vista.

Desde que vá conjuminar aquell Congrés catalanista que havia de fer tantas cosas y que després de tot no ha fet res, sembla que vosté fá morros á tothom, y sense com vá ni com costa, imita á aquellas criaturas que per fer enfadá á un' altra 'l hi dihen ¡cul d' olla!

Vosté no diu cul d' olla, pero diu una cosa semblant.

A tots los que no son de la seva lliga 'ls hi diu lo mateix: «Madrilenyo.»

Fins la *Campana de Gracia*, segons vosté, fá política madrilenya.

¡No 'n vá poch de equivocat!

Figúris que cap redactor de la *Campana* ni siquera ha portat may capa madrilenya.

Lo que fá la *Campana de Gracia* no es política catalana, ni política castellana: fá política espanyola y política democrática.

No fá política cartagenera, ni política de cantonada, sino política nacional.

Per lo demés alló que diu de que á la *Campana de Gracia* no la coneixerian los mateixos que avants l' escribian, dech advertirli que 'l públich la coneix y l' estima, y basta y sobra.

Precisament de aixó déu plorar la criatura que ha escrit lo suelto de que 'ns ocupém.

Perque no hi ha res més trist per un escriptor, que la falta de parroquians.

Ha mort á Puigcerdá D. Joseph Pons, arcalde qu' era de aquella heroica vila durant l' atach del 10 y 11 de Abril de 1873.

Ell vá ser l' anima de la defensa. Per aixó y per las sevas virtuts, Puigcerdá l' idolatrava.

La *Campana* envia 'l pésame á la vila de Puigcerdá.

Per nadar y guardar la roba, ningú com l' Ajuntament de Santmanat.

Pujan los fusionistas y qué fá l' Ajuntament? Se reuneix en sessió extraordinaria y acorda felicitar al comité constitucional, felicitar al govern constitucional, y felicitar á tot vitxo constitucional.

Després se queda tant satisfech, dihent: —Y are que 'ns treguin.

Donchs jo, precisament, per aquestas felicitacions lo treuria, perque segons la lley, los Ajuntaments no poden ficarse en política.

Ademés, en aquell poble, no hi ha més ajuntament que l' secretari, y aquest secretari per més que are 's posi 'l murrió, si ván á casa seva y l' hi registran la calaixera, de segur que l' hi trobarán la boina que portava quan corria ab los carlins.

Si la situació conegues los seus interéssos, de segur que ab un cop d' escombra, treuria aquestas calamitats que pesan sobre 'ls pobles.

La societat del Barret de Tarrassa ha tingut l' amabilitat de visitar nos á l' estreno de la sarsuela carnavalesca *Lo rey de la broma*, lletra de D. Joseph Lasarte y música de D. Francisco Giralt.

Doném las gracias á la societat del Barret per aquesta atenció, desitjantli que tinga un carnestoltes ben divertit.

L' editor Verdagner ha publicat lo primer quadern de las historietas humorísticas del gran caricaturista alemany G. Buchs. No han vist res més divertit.

Y ademés los diré que no han vist res més barato. Hi ha 48 vinyetas en setze planas, y 'l quadern no val més que 4 quartos.

Se ven á la libreria de n' López.

LA VEU DELS CORRESPONSALS. —Lo célebre rector de Torrebesses (Lleyda), aquell que no volia casar á dos joves, perque 'ls pares de la núvia no havian fet dir los funerals als seus antepassats, lo dia 20 de janer tractantse de l' aplech de San Sebastián, no vá voler pendre part en las festas religiosas, si en lloch de quatre pessetas que l' hi pagavan los demés anys no l' hi donavan quatre duros, y ademés l' hi rebaixavan la contribució de consums. En l' aplech no vá haverhi festa religiosa. —De manera que si 'ls capellans portan l' esperit comercial fins aquest punt, corren perill de quedar-se sense parroquians.

Sobre 'l mateix rector: ¡Es cert que las familias dels nuvis qu' ell no volia casar pèl motiu expresat, van acudir al vicari general? ¡Es cert que al presentarse la núvia á la rectoria ab l' ofici manant que se 'ls casés, y perque l' examinessen de doctrina, lo rector vá omplirli d' improperis? ¡Es cert que la sogra vá retirar-se á casa seva vivament consternada? ¡Es cert que al cap de vintiquatre horas vá morir? Aquestas preguntas van dirijidas principalment als tribunals de justicia.

Los dias de las festas de Balaguer, durant la missa passava un fulano demanant caritat ab una bacina, y dihent: «Una gracia de caritat pèl Papa, per amor de Déu.» Un pagés que devia comprendre qu' era un absurdo demanar per qui posseheix més que tots los presents á l' iglesia plegats, vá dir ab veu alta: —«Que menjí sopas.» Tothom vá esclafir una gran riatlla. L' home de la bacina tot sofocat vá respondre: «No 's pensin que ho fassi pèl meu capritxo; si demano es perque m' ho fan fer.» Al sentir aixó vá ressonar una nova riatlla. Tothom vá riure, menos lo capellá que deya la missa.

L' EMPLEAT.

QUADRET D' ACTUALITAT.

Son las tres; fa poca estona que han acabat de dinar: ell recolzat á la taula, medita ab lo cap tot baix; ella, seria, se 'l contempla ab lo front ennuvolat; al costat, sentat á terra, hi ha un nen de sis ó set anys jugant ab soldats y balas: lo silenci es sepulcral!

De repente, ¡pam pam! trucan.

—Angeleta, are han trucat; crida ell alsantse d' un brinco; ves, obra... potser será que ja 'm portan la noticia...

—¡ay, ay! ¡qué n' estém de mals!

—Es l' ayguadé, no t' alarmis; diu ella al cap d' un instant: sosségat ¡quí sab!... al últim potser no succehirá...

—¡Cá! Já 'm menjo la partida, son á mils los aspirants,

hi ha personas d' influencia; no hi ha més, me quedo en blanch;

ja m' ho veig, no 'n tinc cap dupte.

Altra vegada ¡pam, pam!

—¡Vés, que trucan, Angeleta! Vaja, ja soch al calaix....

Ah! fusió... fusió perversa...

—Es un que s' ha equivocat y anava al pis d' aquí sota.

Creume, sempre pensas mal: tal vegada 'ls nous ministres no voldrán are cambiar!...

—¡Què ministres ni que raves! No son ells los que 'm darán la píldora... Quatre tipos que no 'ls deixan sossegar:

aquestos serán, aquestos, perduts famélics.—¡¡¡Pam, pam!!!

—Já hi torném altra vegada!

¡es la tercera! are val!...

No hi ha ningú; tú somias; la pó't té mitj alelat.

—No es la pó, son senyals claras; si no es ara... ¡ja será!

Lo noyet que encara juga diu de cop, girant lo cap:

—Papa, avuy estás molt sério; ¿qué no vols jugar als soldats?

Déixa'l corre al ministeri,
tot avuy n' estàs parlant.—
Ell se 'l mira ab certa rialla
y exclama ab veu glacial:
—¡Qué felis! ¡pobra criatura!
Jugas... ne sabs lo que 't fast!
¡Ditxós tú, que en ta ignocencia,
remenant soldats y sanis,
rius sense penas, y encare
no sabs lo qu' es se empleat!

C. GUMÀ.

N Balaguer no es ministre, ni vol ser
embaixador, ni vol moure's de Madrid.
L' hi doném l' enhorabona.
Homes com ell se necessitan, que si
'l carro s' encalla, pugan donarli un
cop de má, treure'l del fanch conser-
vador, y posarlo á la carretera de la
llibertat.

Los periódichs canovistas ván aplaudir al món-
struo perque després de la cayguda yá anarse'n á
casa seva.

Jo també vaig aplaudirlo.
Y tot' Espanya fá fer lo mateix.

Are no més falta que tanquin las portas de casa
seva perque no torni á sortir may més.

Set anys vá gobernar en Cánovas.
També varen ser set las plagas d' Egipte.

Los neos continúan estirantse 'ls cabells.
N' hi ha que están ab l' héroe del As d' oros, y
altres que se 'n han anat ab Monsenyor Freppel.
Aquests últims son neos *frappés*, y 'ls altres
neos del temps.

Lo ministre d' Hisenda 's diu Camacho.
Vels'hi aquí que si 's casa ab la bona adminis-
tració tindrém las *bodas de Camachó*.
Lo subsecretari d' Hisenda 's diu Rico.
Are no falta sino que l' Hisenda siga *rica* també.

La *Bomba* ha plegat lo ram.
Diu que havent pujat los seus no necessita fer
més desgracias.
Jo ja 'u veig: la *Bomba* no ha volgut cambiar de
sexo.
Res més trist que ser *bomba* y convertirse en
bombo.

Los conservadors de Madrid desde que 'ls han
tret de las oficinas, han organisat un círcul.
Van de las oficinas al círcul, per veure si del
círcul poden tornar á las oficinas.
Aixó no es un círcul conservador.
Aixó es un *círcul vicios*.

Tots los periódichs lliberals de Europa han aplau-
dit la cayguda de 'n Cánovas.
Vejin si tenian rahó 'ls conservadors, quant de-
yan que l' Europa entera aplaudia á n' en Cá-
novas.
L' hi faltava l' aplauso dels lliberals y també l'
ha alcanstat.
No ha hagut de fer més que caure.

Un húsar:
—Jo sempre ho vaix dir que l' anada de 'n Paco
á Sevilla l' hi seria funesta. «Quien fué á Sevilla,
perdió su silla.»

En Toreno es president de la Junta consultiva
de Agricultura, y com si tot aixó del cambi de
govern no hagués sigut res, vá anar á saludar y
felicitat al nou ministre de Foment Sr. Albareda.
Jo ja 'u veig: sent de la Junta de Agricultura
¿qué ha de fer l' home?
Plantar arrels al camp del presupuesto.

Sis anys ha gobernat en Cánovas, y en sis anys
ha tingut 34 ministres.
Total una pesseta justa.
Pero com que 'l mónstruo buscava ministres-es-
colanets de amen, resulta que aquesta pesseta era
d' aquelles lliças.
Y 'l país ja no la volia.

Lo dia 11 de febrer ván celebrarse á Madrid al-
guns banquetes.

En la fonda de los *Leones de oro*, sembla que un
ciudadá vá dir alguna cosa massa atrevida, y 'l
ván detenir.

Afortunadament l' endemá ván posarlo en lli-
bertat.

Aquest ciudadá 's deya Gutierrez.
Y are un altra vegada

«No t' emboliquis *Gutierras*
mira que 't farán *mal bien*.»

En Perez Cossio avants de marxar vá anar á des-
pedirse del Ajuntament.

Y *ni por esas*.

L' Ajuntament á la qüenta viu tant atrassat de
noticias, qu' encare no sab que haja caigut en
Cánovas.

Me sembla qu' en Fontrodona, devia dirli:
—Home, D. Leandro, no siga tonto, no dimi-
teixi. Figuris que are han pujat los nostres.
Y D. Leandro devia respóndreli:
—D. Ignaci, are sí que no estranyo qu' estiga
gras.

Lo general Pavía també es d' aquells que fan
l' orni.

Per no l lensar la breva, ja ha trobat una man-
ganilla, diu que no es de cap partit.

Ja se sab, per caure y no ferse mal no hi ha res
com posarse gorra de cop, y 'l general Pavía porta
la del cop del tres de Jener.

¡Yiqu' es molt regressal!

¡Lo qu' es l' afició al joch!
Parlavan de un jugador de tresillo, que en lo
moment de rebre las cartas de mans de qui do-
nava, vá caure mort de repent.

—¡Quina desgracia Pobre Pauhet! exclamá un
qu' escoltava la relació.

—No me 'n parlis. Mira si vá ser desgracia, res-
pongué 'l primer, que al plat hi havia una posta
de 102, y ell tenia á las mans un solo ab cinch
estutxes.

Un xitxaretle que ab prou feynas tè pèl muixí,
per fer l' home, 's presenta á casa de un barber y
demana que l' afaytin.

Lo barber l' ensabona, y després com si tal cosa,
agafa una corneta y 's posa á tocar.

—Y donchs qu' hém de fer? pregunta 'l jove
ensabonat.

—Vaig, respon lo barber y ab los dits separa una
mica de sabó mirantli la cara atentament, y se 'n
torna al recó á repicarlas ab lo cornetí.

—¿Qué significa aixó? diu lo jove.

—Esperis, home, esperis, respon lo barber ab
molta flemma. Vosté ha dit que l' afeytès, y com
que no tè pèl, estich tocant llamada, á vuere si 's
presentan á la llista.

Un pobre 'm demana caritat y porta un trompon
dessota del bras.

—Un bossinet de caritat, sino...

—Sino qué? l' hi pregunto.

—Res, que 'm poso á tocar lo trompon y nò l' hi
arrendo las orellas.

—Al revés, nòy, toca, toca tant com vulgas.

—Oh! No 'n se.

—Y llavors ¿perque portas lo trompon?

—Per fer la por.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. **XARADA 1.**—Camacho.
2. **Id. 2.**—Topo.
3. **MUDANSA.**—Batall, badall.
4. **CONVERSA.**—Erasmé.
5. **GEROGLIFICH.**—Después d' en Cánovas en Sa-
gasta.

Han enviat totas las soluciones los ciudadans Ric-Rac-
Rata, Noy rich y Pastanaga; n' han endavinadas 4 Tambo-
riner, Tururut Dotz horas, Pere de la Maquineta y Un
Posibilista; 3 Candidat Cándido y Boti de Suis y Zalamar;
2 Vihora, Gall Inglés, Cassador de plat y Reirartista y 1 no
més Noy de la Boqueria.

XARADAS.

I.

Un-quarta molt dos doblada
la quart-tercera segona
quant la vaig veure á Igualada;
mes are ja s' ha fet dona,
y es tant amable y tan bona
que 'm total ab sa mirada.

J. E. PUNTARRÍ.

II.

Per matar la filoxera
han donat desde Madrid
ordres total, de manera
que segons l' *hu dos* ha dit,
are vá de dos-tercera.

PAU SALÀ.

SINONIMIA.

Un tot aná á casa 'n Tot
y al preguntarli:—A que ve?
—Tot molt pèl l' hi respongué,
tallime'l prompte si pot.

PEPET COLL.

MUDANSA.

Tinch un tot al tot faneat
y se bè que mas vehinas
si no tot ell, las gallinas
tot cops m' haurian robat.

UN TAPÉ DE F. DE R.

TRENCA-CLOSCAS.

Tu Perá rócala.

Ab aquestas paraulas formar lo nom de un poble de
Catalunya.

ROMAN.

ROMBO.

Primera ratlla horizontal y vertical, una lletra.—Sego-
na, una habitació.—Tercera, utensili de fuster.—Quarta,
moneda antigua.—Quinta, una lletra.

RATA D' ESCRITORÍ.

CONVERSA.

- Ola Rafel. Ahont vás?
- Vaig á veure á l' Anton si t' clavells al jardí.
- Perque 'n necessitas?
- Per fer un regalet á una noya.
- Ja se com se diu.
- Tú? Donchs que vá que no sabs l' apellido?
- També 'l se.
- ¿Cóm se diu?
- Se diu...

J. E. PUNTARRÍ.

GEROGLIFICH.

×
L
A
BRIL
GOTIM

ANGEL SALABERT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse Un
amich dels Pobres. Pau Sala, J. R. P. Noy rich, Un frare Llech,
Anton Rebelat, P. M. T. y Democrata autonomista.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tam-
poch lo qu' envian los ciudadans Ex-holea n.º 2, J. E. Puntarrí,
Don Ré, Nasi Lluigó, Tinós, Diplomátich de Secá, Camarús, Pau
de l' Orga, Nicodemus, Aficionado á la Campana, Pere del car-
baser y Noy d' estudi.

Ciudadá Ric-Rac-Rata: Insertaré un geroqlifich.—Baldomero
Escudé Vila: Publicaré la poesia.—Toni Grice: Lo que 'ns
envia aquesta senmana no 'ns serveix: si vol judiar als altres
procuri ferho millor vosté y enlenguí que nosaltres no tenim
preferencias per ningú, ni ateném á altra cosa que al interés
del periódich.—Dos que no badan: Insertaré alguns extréms.
—J. Estebany: No pot anarhi més que 'l primer rombo.—J. M. F.
Montroig: No 'ns basta la firma, sino persona, coneguda que la
garanteixi.—Ademés la firma hauria de ser posada al peu del
escrit.—Mantequilla de Soria: Aprofitaré dos rombos.—F. Sa-
gristá: Hi en lo seu article cosas molt bonicas; pero haurian de
tenir una forma més garbosa Aixó sols se prén llegint molt,
estudiant molt y posantli mol cuidado.—Andalús del Clot: In-
sertaré un quadrat numérich.—A. Salabert: Idem l' últim gero-
qlifich.—Joanet del Fasi: Lo problema no es un entreteniment,
sino nn cálculo matemátich, y per aquest motiu no podem acep-
tarlo.—J. Ribot y C.: No podrém aceptar més que 'l primer epi-
grama.—J. A. T.: Torrebesses: Gracias per la noticia.—P. M. Z.
Balaguer: Idem.—J. C. C. Caldés: Lo que 'ns diu es impossible:
segons la ley ni 'ls Arcaides poden rebaxar sous ni nombrar
mestres: una cosa y altre depen de la Junta Provincial de Ins-
trucció pública.

ANUNCI.

Fruyta del temps.—Colecció de poesias originals per J. F.
Guibernau (C. GUMÀ). Aquesta obra, que ha merescut elogis de casi
tota la premsa de Barcelona, forma un elegant volum en octau de
224 planas, imprés ab esmero sobre paper satinat y adornat ab una
graciosa portada de D. Apeles Mestres tirada á duas tintas.

Se treba de venda a 10 rals, en las principals llibrerias de Bar-
celona y en la de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

VIDA DEL MINISTRO MALO.

Nace en Málaga.

Mira contra el gobierno.

Alborota a O'Donnell.

Se marcha al Manzanares.

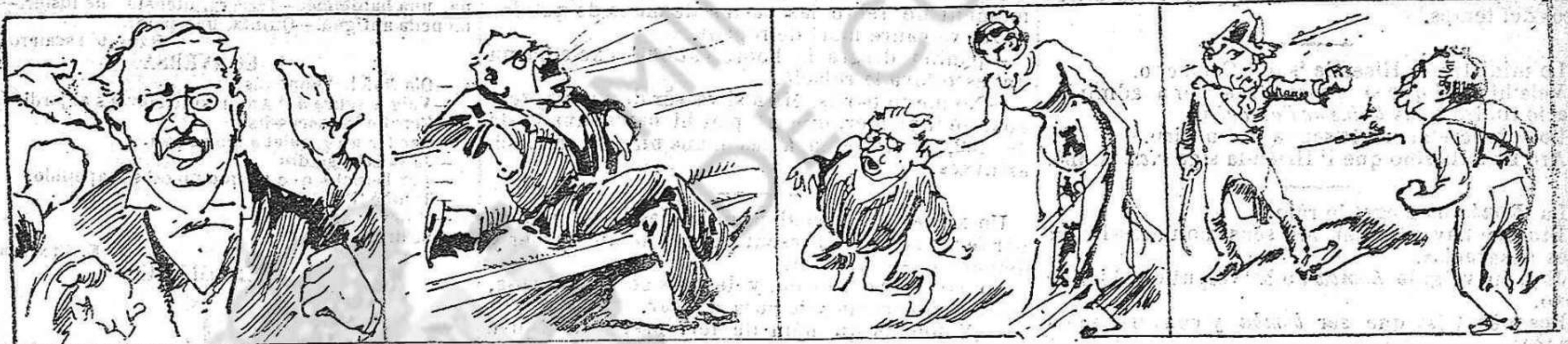

Asalta el presupuesto.

Sagasta le pone preso.

Huye de la cárcel.

Sienta plaza de ministro.

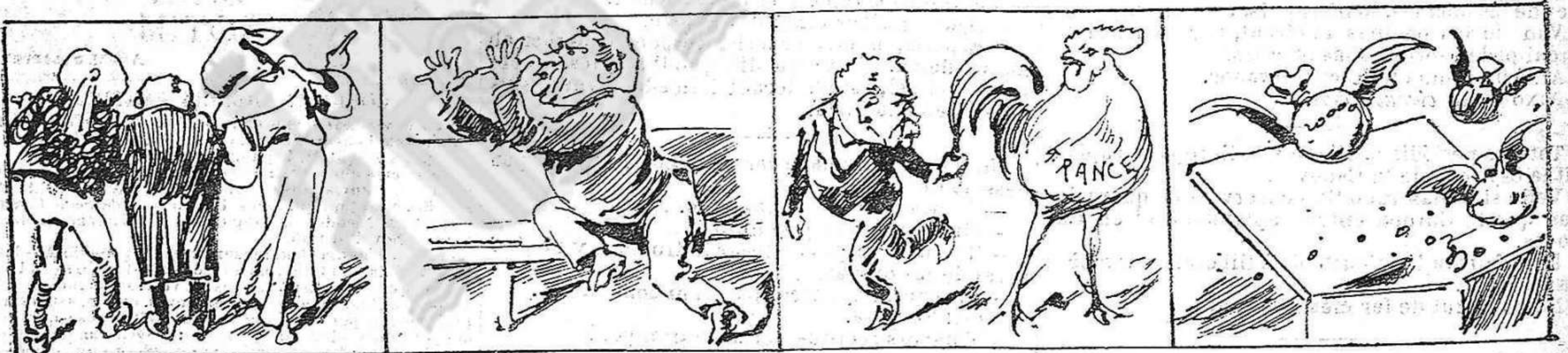

Riñe con todo el mundo.

Dice ¡eal!

Su madre le reprende.

Riñe con un soldado.

Vá con malas compañías.

Desde el banco hace mofas.

Inquieta un gallo.

Se cometen irregularidades.

Le persiguen por mónstruo.

Sagasta le ha mordido.

Fin del ministro malo.

A las ánimas ohu,
qué cridan ¡ayque dolor!